Motto:

„Care viaţă?! Tu crezi că viaţa e aşa un cazan găurit pe care-l duci la tinichigiu ca să ţi-l refacă?"

Laurenţiu Budău

G I G E L

P E R S-O N A J E L E:

GIGEL (preşcolar necotat cu perspective şcolare) *

MIRUNA (preşcolară cotată cu perspective şcolare)

BUNI („proaspătă" pensionară/ fostă impiegat de gară)

MAMI (bacalaureată cu 7, 65, blondă de voie şi casnică de nevoie, circa 15 x2 ani)

TATI (zugrav meseriaş, specializat în rigips, 37 ani)

TANTI ECATOALEA (cu păru' de lână/ dar nici, nici prea bătrână)

BEBE-PUŞCĂRIAŞU (tată cu numele)

DOMNUL BUCĂ (şi el pe acolo)

DOAMNA BUCĂ (idem ca şi domnul Bucă)

AUTORUL (prezent pe ici-colo, dar mai mult lipsă la apel)

— *Rolul poate fi abordat cu succes de orice actor mai durduliu şi lipsit total de simţul ridicolului*, *indiferent de vârstă*.

PROLOG

(Tati, Mami, Buni, Gigel)

Cu o zi înaintea evenimentelor sau, *după cum s-ar fi exprimat eufemistic Gigel*, *„liniştea care nu plevestea nicio fultună"*.

GIGEL: Ta-la-ta-la-ta-la-ta-la-taaa! Ave ţie, sponsolule! Deşteptaleaaa!

MAMI: Potoleşte-te, fiu al deserturilor, măcar cât ţin eu alocuţiunea… Tati, azi vei fi servit la pat. Din plin… Uită-te în ochii mei rimelaţi şi umpluţi de recunoştinţă (sic!) ca un curcan. Crede. După şapte ani, meriţi! (*solemn*) Tati, azi după orele 22, vei beneficia de un masaj complet cu oţet balsamic pentru spatele tău încovoiat de rigips, pentru spatele tău greu încercat cu care ne cari, ca o cămilă, pe toţi. Ave ţie, sponsorule!

GIGEL: Ta-la-ta-la-ta-la-ta-la-taaa! Ave ţie, sponsolule general! Deşteptaleaaa, flaiele! Sus! Sus!

TATI (*mahmur şi vădit încurcat*): Ce-i cu asta? Un cadou pentru mine?! Crede-mă, iubi, nu trebuia, chiar nu sunt obişnuit.

MAMI: Tati, revino-ţi! Alo! Cadoul pentru tine sunt eu! Tu

trebuie să desfaci, cu delicateţe muncitorească, doar panglica. În pachetul ăsta nu e decât un set complet de la Virginia's Secret… cel mai ieftin lucru pe care mi l-am găsit ca să-ţi fac o bucurie… 500 de dolari în trei rate. Câte 300 de dolari rata. Dacă nu ţi-l permiţi şi vrei să-mi frângi spiritul, spune-mi.

TATI: Dacă prind şase ciubucuri grase în următoarele două luni, dacă… Ia-ţi-l! Ia-ţi-l, Mami! Ce-am avut şi ce-am pierdut! Fă-te frumoasă! Fă-ţi un cadou frumos de ziua mea!

MAMI: Pupă-mă! Mami nu te minte/ Mami e cuminte! Ai văzut că n-am mai sărit girafa. Ai văzut că nu m-am întins ca data trecută.

TATI: Felicitări, Mami, felicitări!

BUNI: Ave ţie, sponsorule! Tati, azi nu-ţi voi adresa niciun reproş consistent; ba, mai mult, îmi voi pune dioptriile şi te voi privi cu neîncredere, ca pe fiul meu. Mă voi forţa să te privesc ca pe fiul meu, deşi sângele apă nu se face, deşi n-am avut vreodată un fiu, deşi, privindu-te, mă felicit că n-am avut niciodată o hahaleră de fiu. Azi te voi lăsa (atenţie!), de la unu la patru, să te odihneşti în balansoarul meu dăruit de instituţie. Profită. Cine ştie când mai apare ocazia… Am uitat să-ţi zic că mi-am luat un bax de spirulină pe caiet. Am prins o promoţie. Pot să contez pe susţinerea ta financiară necondiţionată?… Fă o bucurie unei femei aflate la a doua tinereţe, fă o bucurie unei femei care vrea să arate bine la finiş. (*oftează semicalculat*) Cine ştie câte zile mai am de trăit, cine ştie câte zile mai am de suferit…

GIGEL: Deşteptaleaaa! Ta-la-ta-la-ta-la-ta-la-taaa! Deşteptaleaaa! Flaiele!

MAMI: Gigel!!! Astăzi nu! Astăzi întorcem şi obrazul celălalt. Cel subţire, care cu cheltuială se întreţine.

TATI: Dacă mai prind încă două ciubucuri grase, pe lângă cele şase de dinainte, în următoarele două luni, dacă… dacă… Ia-ţi-l! Ia-ţi-l, Buni! Ce-am avut şi ce-am pierdut! Fă-ţi şi tu un cadou frumos de ziua mea!

BUNI: Să plăteşti sau mai bine zis să-mi dai bani să plătesc întreţinerea, altfel ăştia ne taie apa. De trei zile încoace, la ăia de la asociaţie gura nu le mai tace. De trei zile tot bat la uşa mea, cu o bâtă lustruită de baseball, administratorul blocului şi cu preşedintele. Să deschidem, Tati? Ce zici să le deschidem?

GIGEL: Sesam… deschide-teee!

TATI: Acum?! Sunt în fundu' gol! Să cânte mai întâi: „*Trei iezi*

cucuieţi”!

GIGEL: Sesam… închide-teee! Ta-la-ta-la-ta-la-ta-la-taaa! Lume, lume! Tati e-n fundu’ goool! Tati e-n fundu’ goool!

BUNI: Ruşine, Gigel! Ruşine! Ne aud vecinii! Ne aude tanti Tincuţa!

MAMI: Tati, priveşte-ne! Suntem o familie cu adevărat fericită! Familia care munceşte din greu să-ţi asigure liniştea şi confortul tău spiritual. Fă-ne o poză color, 10 pe 14!

TATI: Acum?! Sunt în fundu’ gol!

GIGEL: Lume, lume!!! Tati…

MAMI şi BUNI: Sst!

BUNI: N-am mai luat şampanie ca anul trecut, ca să nu audă vecinii când o desfacem şi dăm cioc. N-am vrut să se creadă că suntem plini de bani şi să se întristeze iremediabil, am luat nişte vin proaspăt de la dozator. Azi-noapte l-au făcut. Poţi să juri că-i acelaşi lucru.

GIGEL: Şi pentru mine, nu mi-aţi luat suc? Eu cu ce dau cioc?!

MAMI: Sucurile nu sunt bune. Şi aşa te urci pe pereţi ca vârcolacii… Poţi să dai cioc şi cu un pahar gol. Simbolic.

TATI: Gigele, tu nu vrei să-mi dai nimic să-ţi iau de ziua mea?

GIGEL: Linişteşte-te, Tati! Nu vezi că eşti în fundu’ gol!

SCENA 1

(Tati, Mami, Gigel)

Ziua cu pricina.

GIGEL: Căţeluş cu pălu cleţ… Fulă… faţa… din coteţ… Mami, îmi dai un leu să-mi iau bomboane?

MAMI: N-am! Cere de la Tati, că el aduce banu-n casă…

GIGEL: Tati, îmi dai un leu, nu-i aşa că-mi dai un leu?

TATI (*cinic*): Dacă-mi cereai ieri, îţi dădeam. Te-ai trezit prea târziu. Dacă-ţi dau un leu îmi descompletez banii pentru ţigări… Fii sincer! Eşti dependent de bomboane?

GIGEL: Nu.

TATI: Asta-i diferenţa dintre noi, bărbate. Eu nu sunt aşa tare ca tine. Eu sunt dependent de ţigări. Încearcă la altă masă. Cere-i lu’ Buni! Ea este cu adevărat independentă.

GIGEL: Buni, Buni, îmi dai un leu? Nu-i aşa că tu ai să-mi dai un leu?

BUNI: Aşteaptă să-mi vină pensia, Gigele. Sunt curată. Ultimii bani i-am dat pentru abonament şi lumânări.

TATI (*urlă neanunţat*): Unde-mi sunt ciorapii curaţi? Unde-mi sunt, nevastă, ciorapii?

MAMI (*la fel de tare, dar cu ecou*): Nu mai urla! Te aud vecinii, tanti Tincuţa!

TATI: Mă piş! Bine că nu mă aud rechinii! Niciodată nu poţi să găseşti ceva în chichineaţa asta. Numai saci, saci de nailon burduşiţi peste tot. Ai mutat tot secondu' de peste drum, toată hala aia, în paişpe metri ăştia pătraţi.

MAMI: 37, 8. Ca să găseşti, trebuie să cauţi.

TATI: Ooo! Nu-i romînca, nu-i săsoaica, este Caty unguroaica!… Cum, şi eu nu caut?

MAMI: Nu. Tu urli, tu mă faci de cacao!

TATI: Eu?!

MAMI: Ce-s ăştia? Spune-mi, ce-s ăştia?

TATI: Şosete sintetice. Şosetele mele găurite… Coase-le!

MAMI: Serios?! Da' ce, eu le-am găurit?! Dacă mi le dădeai ieri, ar fi fost altceva. Acum, coase-le tu! Exact aşa cum te lăudai că făceai în armată, după marşurile alea istovitoare, când purtaţi cu toţii acul şi aţa la bonetă, lângă cuc.

TATI: Mami! Nu compara situaţia excepţională de-atunci cu cea de-acu'… Acu' e pace.

MAMI: Pace, pe naiba! În nicio familie din lumea asta nu poate exista pace, pentru că nimeni nu vrea cu adevărat să ridice steagul alb. Nu vezi că mai am două tone de călcat? Vezi sus, în sertarul din dreapta. Sus! Sunt o pereche noi, cu etichetă.

TATI: Ăştia portocalii?! De când port eu, mami, ciorapi portocalii?! De când mă îmbrac eu numai de la morţi?!

MAMI: De când renunţă ăia să le mai poarte. Eşti trendy. Aşa poartă mai nou vedetele din Taiwan. Am şi roz cu paiete, dacă insişti. Faci nazuri – mergi desculţ!

TATI: Ce-i aia trendy?!

MAMI: Nimic nu ştii. Mişto, ce să fie.

GIGEL: Mami, vlei să spun poezia (sic!)?

TATI: Las-o pe mă-ta, nu vezi că calcă? Du-te şi te îmbracă odată că acuşi începe serbarea aia de rahat. (*Gigel pleacă bosumflat în camera alăturată*)

MAMI: Nu-l mai repezi şi tu. Nu vezi că are trac.

TATI: Lasă-mă, soro, că doar nu recită din Hamlet. E doar o

formalitate, şi-apoi nu uita că e bărbat. E luptător. (*cântă viguros*) Treceţi batalioane rooomâne Carpaţii! La arme cu… la-la-la, la-la-la şi floori… cu inima la teecătooori!

MAMI: Totul a devenit pentru noi, alteraţii, o formalitate, dar pentru copiii ăştia, lucrurile au încă o prospeţime caracteristică a lor.

TATI: Iote brâul! Texte şi pretexte!

GIGEL: Tati, vlei să spun poezia? Vlei să mă asculţi?

TATI: Lasă-mă, Gigele, că m-ai înnebunit cu „poezia" asta a ta! Ascult de patron, de inginer, de meşter, de şefu' de echipă, de Mami, de Buni. Acu' trebuie să ascult şi de tine?! Pfu! De două luni nu mai aud în casa asta decât: „Lică nu ştia să zică: tău, lăţuşcă, lămulică…" Spune-o lu' Buni, lu' mă-ta mare, lu' tanti Tincuţa.

GIGEL: Buni a plecat la coafol ca să-şi pună nişte mâţe moalte în cap!… Vlei să mă asculţi? Vleeei?

TATI: Gigele, am capu' dâmburi. Dâmburi, m-auzi?! Krantz!

GIGEL: Nu vleau klantz! Vleau pufuleţi cu fasole! Vleau pufuleţi! Vleau maioneză de pufuleţi!

TATI: Parcă mai-nainte voiai să te ascult. Te ascult. Spune-o, puişor, nu scânci că mă înţep cu ruginitura asta de ac şi fac un tetanos trendy, de n-o să mai ai de la cine să ceri pufuleţi şi gume… Spune-o aşa, aşa cu voce tare, tare… aşa cum te-au învăţat Buni şi cu Mami.

GIGEL: Pe plimba, pe-a doua sau pe-a de la?

TATI: Să zicem pe-a doua. A doua, Gigel!

GIGEL (*gesticulând larg*): Ţala noastlă cea făloasă, / Ne pune pâine pe masă! / Ne veghează ca un soale…

TATI: Gata, o ştii! Dă să te pup, bărbate! Dă un faiv! Fuga la oliţă şi apoi echiparea!

SCENA 2

(Tati, Mami, Gigel, Buni, Miruna, Tanti Ecatoalea)

Apogeul zilei cu pricina.

GIGEL: Tati, vleau să spun poezia!

TATI: Şi eu vreau să mă urc pe un stâlp de înaltă tensiune… Iaaar?! Ce poezie să-mi mai spui?! Ce te-a apucat? Ce-i cu ăsta micu', a înnebunit? Cine se crede, Al Pacino?

MAMI: Are trac, n-ai înţeles?

TANTI ECATOALEA: Trebuia să fiţi aici de trei sferturi de oră! Îmbrăcaţi-l mai repede în costumul naţional că pierde intrarea la dansuri!

TATI: Las-o c-o spui peste cinci minute, pe scenă. Acum concentrează-te şi dă-i gata pe toţi! Dă-mi un faiv!

GIGEL: Da' io vleau ca s-o spun acum! Nu mai vleau faiv! Poezia numălu dei vleau!

TANTI ECATOALEA (*la microfon*, *deşi dimensiunile reduse ale sălii nu o cer*): Puţină linişte! (*bate în microfon*) Stimaţi părinţi, bunici şi neaveniţi, dar bine primiţi! Bine aţi venit la serbarea de absolvire a grupei pregătitoare! După cum bine nu ştiţi, banchetul se va desfăşura peste câteva zile în capitala însorită a Greciei, la Sofia. (*rumoare*, *aplauze de complezenţă*) Ne-am pregătit serios pentru această serbare, cu mic cu mare, să ştiţi. Am muncit temeinic şi cu simţ de răspundere. N-am precupeţit niciun efort. Am renunţat la familie, la propriul meu confort; mi-am abandonat într-o excursie, lângă un furnicar activ, propriul câine chow-chow! Iartă-mă Gucci! (*tentativă abandonată de plâns*). Am muncit zi de zi, câte opt zile pe săptămână, 27 de ore din 24, o lună din douăsprezece şi iată rezultatele.

GIGEL: Tanti Ecatoalea, pot să mă duc să fac deaba male?

TANTI ECATOALEA (*imperturbabilă*): Vedeţi şi dvs. în ce condiţii dificile trebuie să lucrez şi domnul ministru nici nu mă vede, şi domnul ministru nici nu mă aude, crede că numai în Ardeal se face cu adevărat carte… (*cu adresă*) Unii dintre dvs., chiar dacă lucraţi metafizic şi trebuie să căraţi roabe nesfârşite de cărămizi, tot mai puteţi găsi un răgaz să trageţi, fie şi pe şestache, câte o ţigară, pe când eu nu. Nu. Nu pentru că aş fi sau nu o fumătoare înrăită ci că, pur şi simplu, nu am timp. Credeţi-mă, am tot timpul maiourile şi lenjeria intimă pline de transpiraţie crâncenă ca un salahor. (*schiţează intenţia de a-şi argumenta discursul*)

GIGEL: Tanti Ecatoale, pot sau nu să mă duc să fac deaba male?

TANTI ECATOALEA: Linişte! (*bate din nou în microfon*) Începem serbarea! Miruna Ionescu! Poezia numărul unu!

MIRUNA (*turuie*): „La steaua
La steaua care-a răsărit
E-o cale-atât de lungă.
Că mii de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă.
Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie;
Era pe când nu s-a zărit.

Azi o vedem, şi nu e.
Tot astfel când al nostru dor
Pieri în noapte-adânca.
Lumina stinsului amor
Ne urmăreşte încă".

TANTI ECATOALEA: Mulţumim Mirunei Căpăţână pentru talentul cu care-a recitat versurile marelui Labiş, poetul nostru neîmperecheat. (*aplauze*) Timofte, Lucian Timofte! Da, da, uitasem, s-a transferat anul trecut. Nu ne interesează cauzele. Să se spele alţii pe cap cu el. Noi ne-am străduit destul… Gheorghe! Gheorghe-Bebe-Alexandru Ispăşescu!

GIGEL: Plezent, tanti ecatoale!

TANTI ECATOALEA: Poezia numărul doi! Tare şi expresiv, aşa cum te-am învăţat! Elan!

GIGEL: Da' eu vleau poezia numălu dei…

TANTI ECATOALEA: Şi eu aş vrea să ajung directoare, dar nu mă lasă colegele cu grade, care se cramponează să nu iasă anticipat la pensie. Domnul inspector general Buză, aici de faţă, poate să confirme. Poezia numărul doi, drăguţă!!! Dacă am spus poezia numărul doi, aşa rămâne! Fără comentarii! E-hei!

BUNI: Lăsaţi-l, doamnă, să spună poezia numărul trei. Pe asta o spune cel mai bine.

MAMI: Ne-a înnebunit pe toţi din casă cu poezia numărul trei… Vă rugăm doamnă educatoare, vă rugăm domnule Spuză!

ÎNTREAGA AUDIENŢĂ: Vă rugăm poezia numărul trei! Vă rugăm! Vă rugăm!

TANTI ECATOALEA (*sec*): Aţi adus banii pentru Sofia?

BUNI: Îi am în poşetă. Scuze pentru întârziere, de-abia azi am primit pensia. Arză-i-ar! Mă gândeam să vi-i dau după serbare.

TANTI ECATOALEA (*numărând banii*): Pentru copil şi nevoile lui n-aveţi bani, dar pentru coafor şi lurexuri văd că aveţi. Şi uite-te la domnu' Turcu, ce trendy este îmbrăcat… Mda, fie! Liber! Gigele, poezia numărul trei! Dă-i drumul! Fă-i praf pe toţi!

TATI (*ţanţoş, către vecinii de scaune*): Ăsta e băiatul meu, chiar dacă poartă, dintr-o greşeală, alt nume. Al meu!

GIGEL (*tare, mândru şi cu gesturi largi*): Plimba stlofă! „Heei-hei-hei-hei-hei!!!

TATI: Încurajaţi-l, vă rog! E băiatul meu!

ÎNTREAGA AUDIENŢĂ (*bătând din palme şi picioare*): Heei-hei-hei-hei-hei!!!

GIGEL: Eu pe tine, tu sub mine…

ÎNTREAGA AUDIENŢĂ: Heei-hei-hei-hei-hei!!!

GIGEL: Şi-o bucat din mine-n…" Tati, am uitat. Să spun mai departe, Tati?!

TATI: Dă-i înainte cu tupeu!

MAMI şi BUNI: În niciun caz! NUUU!

ÎNTREAGA AUDIENŢĂ: Heei-hei-hei-hei-hei??? Hei!!!

GIGEL: A doua stlofă! „Bagă tale şi-apăsat… Heei-hei-hei-hei-hei! Unde-i negru şi…

ÎNTREAGA AUDIENŢĂ: Hei!!! Heei-hei-hei-hei-hei!!!

TATI (*încurcat, către aceiaşi vecini*): Nu mai sunt aşa de convins că ar fi chiar al meu. E o confuzie. Pfu! Scuzaţi-mă, mi-am lăsat ochelarii acasă lângă proteza auditivă.

GIGEL (*posedat*): N-am telminat!

TANTI ECATOALEA: Ajunge, ajunge! Puneţi-i urgent mâna la gurăăă! Un leucoplast rusesc lat! Domnule Buză, vă rog, dar vă rog să luaţi atitudine! E-te-te! Vreţi să ajungem la ştirile Pro Tv?

GIGEL (*şi mai posedat*): Scâlbo!… Tati! Mami! Buni! N-am telminat! N-am telminaaat stlofa! Ajutoool! Ajutoool!

SCENA 3

(Tati, Mami, Gigel, Buni)

TATI: Măi, Gigele, măi! Ce-mi faci tu mie, măi?!

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): Să nu-l baţi, Tati, să nu-l baţi!

TATI: Ce-ţi veni, mă, să începi cu poezia numărul trei, măi!!!

GIGEL:!!!

TATI: Taci! Taci! Taci!

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): Vecinii! Ne aud vecinii! Ruşine!

TATI: Mă piş pe ochii lor! Mă auzi, Tincuţo? Mă auziţi, vecinilor? Sunt sigur că mă auziţi; şi dacă mă tot auziţi să ştiţi că mă şi…

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): Tatiii! Fără panaramă!

TATI: Măi, Gigele, măi! Ce-mi faci tu mie, măi?! Ce-ţi veni aşa deodată, măi?!

GIGEL:!!!

TATI (*dă să-şi scoată cureaua*): Uită-te la tine, bolovane! Toţi îţi dăm bucăţica din gură. A mai bună! A mai grasă! Ai crescut cât un munte, cât un munte, măi, căpcăune! Geme cântaru' sub tine. Mai ai

oleacă şi mă depăşeşti! (*Gigel începe să scâncească uşor*) Taci! Ce-a fost mă cu poezia numărul trei, mă? Măăă! Eu te-am făcut, eu te omor! Vorbeşte!

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): L-ai făcut tu, pe naiba! Altu' şi-a ros genunchii! Altu' şi-a ros coatele! Nu te mai identifica!

TATI: Scuze, mă luase valul!

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): A bătut la uşă administratorul blocului şi cu preşedintele. Să deschidem, Tati? Să deschidem?

TATI: Deschideţi, dacă vreţi să le sparg faţa securiştilor ălora!(*revenind la vechile sentimente*) Mă, Gigele, mă! Tu nu te gândeşti că în cartierul ăsta avem şi noi un prestigiu; că suntem o familie serioasă, care se ceartă de la telecomandă numai duminica, că suntem o familie unită prin risipire? Tu vrei să ne dezbini, mă? Ce, noi suntem ţigani?! Vorbeşte, mă!

GIGEL:!!!

TATI: Dovleacule! Nu te gândeşti! Tu te gândeşti toată ziua numai la schija aia de Miruna!

GIGEL: Nu mă gândesc la schija de Miluna, mă gândesc la schija de Alinuţa. Ea e diagostea tempolală a vieţii mele. Ţie nu-ţi plac schijele?

TATI: Nu, desigur. Bombele sunt preferatele mele. Paraşutele sunt preferatele mele. Trase…

GIGEL: Deci, Mami e bombă? Deci, Mami e…

MAMI şi BUNI (*din spatele uşii*): Să nu-l baţi, Tati, să nu-l baţi! Sau să-l baţi că merită, da' să nu-i laşi semne vizibile! Să nu audă vecinii! Ruşine! Să nu vadă vecinii!

TATI: Gura! Nu mă învăţaţi voi cum să-l educhez (sic!) Gura!(*revenind la sentimente mai bune*) Şi ce vrei să faci, mă, cu Alinuţa asta a ta?

GIGEL: Vleau să mă insol cu ea şi să vă dau afară, pe scăli, din apaltament.

TATI: Taci! Eşti prea sincer!… Să te însori mă? Tu, mă, căcăciosule?! De unde banii, mă? Ştii cât costă acuma o nuntă? Ştii cât costă o cutie de lapte praf?

GIGEL: Nu mă doale capu'. Statul ocloteşte familia.

TATI: Ba să te doară, fraiere. Statul nu ocroteşte nimic. Statul ocroteşte doar hoţii, borfaşii cu papion şi şmecherii.

GIGEL: Pe tăticul lui Miluna îl ocloteşte statul, de aia ale jeep şi

chioşc. Noi de ce călăm sacoşele cu tlamvaiul?! Noi de ce cumpălăm mele stlicate? Pe tine, pe noi de ce nu ne ocloteşte?

TATI: De aia. Pentru că eu nu sunt borfaş cu acte-n regulă, pentru că eu n-am certificat de revoluţionar; pentru că eu, când alţii îl împuşcau la televizor pe nenea Nicu, tăiam porcu' de pe listă ca să aibă Mami şi cu Buni a ta ce pune sub nas… (*revenind la sentimente şi mai bune*) De unde bani, mă gâză, să te însori? Ştii câţi ani trebuie să alerg de-acu înainte ca să plătesc numa' muzica şi florile? Ştii cât costă acuma o nuntă?

GIGEL: Spalg puşculiţa. Mai completează şi Buni… Vleau să stau cu mâna la cald, vleau să stau cu mâna la uf!

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): Ce-a zis?! Ce-a zis că vrea, tati?

TATI: Pufuleţi cu usturoi! Vrea să se facă fochist!… Măi, măi, măi! M-ai distrus! Eu alerg pe şantier toată ziua cu plăcile alea de 5 tone de rigips în cârcă… Pentru cine alerg, măi Gigele? Spune-mi tu pentru cine alerg?

GIGEL: Habal n-am… Pentlu inelele şi anticoncepţionalele lu' mami! Asta e! Eşti un luptătol dibace împotliva flaţilor mei nenăscuţi! Li-bel-ta-te! Li-bel-ta-te!

TATI: Dacă tăceai, filfizon rămâeai. Greşit! Total greşit! Sunt un adept al burdihanului tău XXL, un sclav conştient… Spune-mi, pentru cine aleargă Buni, toată ziua cu sacoşele la piaţă? Spune-mi, pentru cine se plimbă Buni toată ziua cu autobuzul pe jos?

GIGEL: Nu ştiu, da' nici ea nu ştie, nici ea n-ale habal… Jul.

TATI: Mda, aici nu pot să te contrazic… Spune-mi pentru cine se face Mami blondă săptămânal, spune-mi pentru cine calcă câte trei ore în fiecare zi?

GIGEL:!!! Pot să păstlezi un seclet?

TATI: Tu şi secretele… Pe uşa cui ai mai făcut treaba mică?… Pot, sigur că pot, bolovane!

GIGEL: Julă, altfel nu-ţi spun pentru cine se face Mami blondă!

TATI: Jur!

GIGEL: Julă şi pune mâna pe loşu că n-ai să mai spui la nimeni.

TATI: Jur şi pun mâna pe roşu că n-am să spun la nimeni!

GIGEL: N-ai să-i spui nici Alinuţei, nu-i aşa?

TATI: Care Alinuţa?! A, daaa! Nici!

GIGEL: Pentlu nenea Milcea se face Mami blondă… da' a zis să nu-ţi spun până nu afli când o să fie plea tâlziu.

TATI:!!!

GIGEL: De câte oli vine pe la noi, nenea Milcea îmi dă câte două batoane de Snickels şi unul de Malş.

TATI: …Şi jucării nu îţi cumpără nenea Mircea ăsta? Uniformă, nu? Lasă chiar totul în cârca mea?

GIGEL: Nu prea, ca să nu bată la ochi; zice că nu vlea să lase dă-le ca melcul şi să te plinzi… Te-ai plâns?! E deştept. Mă lasă să-l plimb pe Muff cât timp îi scoate coşulile de pe spate lui Mami; că tu nu ai timp să-i scoţi coşulile de pe spate lui mami, că melgi toată ziua la selviciu şi laşi toată deaba muldală pe umelii celofanţi.

TATI:!!!

GIGEL: Dă-mi un faiv! mai întleabă-mă! Ca de la bălbat la bălbat! Acum cât am chef!… Ştii cât l-am plimbat ultima oală pe Muff?

TATI:!!!… Treizeci de minute?… Mai puţin?!

GIGEL: Şase ole! Până când nenea Milcea a leuşit să spalgă uşa de la baie şi să-i facă lespilaţie artificială lu' Mami, buşon la buşon, că se înecase din cauza abulului toxic de la felul de călcat…

TATI: De la el ai învăţat poezia numărul trei? De la nenea Mircea?

GIGEL: Nu, numai poezia numălu unu… Poezia numălu dei am învăţat-o de la nenea Pompiliu, căluia mami îi zice „O Tuddy! O Tuddy!"

TATI: Hm! îi zice des asta?

GIGEL: Numai atunci când tu alelgi ca nebunu' pe şantiel cu plăcile alea de 5 tone de ligips încălcă… numai atunci când se plimbă Buni toată ziua cu autobuzul pe jos, în pelelinaj la mănăstili. De la el ale lănţişolul de aoleu, abonamentul la sală şi gleutăţile cu cale se tot plimbă…

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): Hai, c-am încremenit aici! A mărturisit?… A mărturisit, plodul?

TATI (*sfârşit*): Tot.

GIGEL: Tati, pot să melg afară să mă joc cu Alinuţa şi cu Miluna?

TATI: Cu amândouă?!

GIGEL: Da, că încă n-am luat o hotălâle definitivă cu cale să mă insol. Miluna ale mai multe păpuşele decât Alinuţa şi asta mă cam pune pe gânduri… Pot, Tati?

TATI: Poţi, sigur că poţi.

GIGEL: …Nu mă mai pedepseşti?! Acum, când sunt disponibil.

TATI: Nu. Toată viaţa ta de acum înainte, când ai să spui adevărul, o să plouă cu bani. Uite, ţine o hârtie de o sută de lei. Pune-i la puşculiţă pentru nunta ta cu… cine vrei tu.

GIGEL: E plea mult. Nu vleau decât o petlecere în familie în care să se îmbete toţi ca golilele şi să cânte *Ozosep* şi *M-a făcut mama oltean*, *măi*… Dacă vlei, poţi să-ţi dau lest, Tati. Am o gloază de mălunţiş.

TATI: Păstrează restul… Sunt primii bani munciţi cinstit din viaţa ta.

GIGEL: Dă un faiv!… Tati, îmi dai mingea nouă de pe şifoniel?

TATI: Ia-o, mă, numai să ai grijă să nu ţi-o fure aurolacii ăia de lângă complexu' lu' Edip.

GIGEL: Tati, nu mă mai pupa. Ho! Nu se face întle bălbaţi… Ştii ce, am să discut selios cu Alinuţa să nu te dăm chial afară de tot din apaltament. Supunem la vot. Te-am studiat. Ai un fond sufletesc bun. Poate, dacă eşti nolocos, o să te lăsăm să dolmi pe pleşul albastlu din faţa uşii… Vlei?

SCENA 4

(Tati, Mami, Buni)

MAMI şi BUNI (*în faţa uşii*): A mărturisit diavolul? A mărturisit?

MAMI: Dacă aflu cine se bagă în familia mea, îi torn apă clocotită în cap, îl ard cu fierul de călcat. îl jugănesc, chiar dacă e o femeie cumsecade… E o femeie, nu?! Ai aflat, nu?! Ai aflat.

BUNI: Ai aflat, nu? Cine, cine l-a învăţat poezia numărul trei? E un bărbat impotent, nu?!

TATI:!!!

BUNI: Ce e cu tăcerea asta? Ce-ai aflat?

TATI: Nu pot să spun. Am jurat.

BUNI: Prostii. Eu de câte ori n-am jurat şi-am înjurat… Sufletul este plin de râvnă, dar hoitul este neputincios ca o halcă fără os.

MAMI: Tati… Ce e cu privirea asta indiferentă? Mă înfiori. Ştii doar că indiferenţa e mai tare decât ura. Pe asta mizezi, nu?

BUNI: Iar ura e o formă extremă de manifestare a dragostei, copilă. Cu cât ne urâm mai tare, cu atât suntem mai buni şi invers… Chiar, ce e cu privirea asta pierdută de măcelar romantic, Tati?

TATI: E privirea cu care calculez rigipsul, metrii necesari ca să acopăr tencuielile inestetice. Dacă forţez nota, patronul mă scuipă afară în secunda a-ntâia, ca pe o măsea stricată. Dacă nu alerg cu 70 de

km la oră cu lavabilu' n spate pe scări, sunt scuipat peste gardul înalt după care alţi 100 de flămânzi îşi freacă palmele pe blok start… Cine sunt eu, Bulă?! Mare sculă în basculă?! Lăsaţi-mă, dracului, să mă concentrez!

BUNI: Ce limbaj! Concentrează-te! Calculează, calculează rigipsul. Calculează, calculează găleţile de var. Ce să fac dacă nu ţi-a plăcut cartea, dacă nu ţi-a plăcut să-ţi toceşti coatele pe băncile şcolii? Calculează!… Fie-mea nu trebuia să-şi încurce genele cu unu' care nu i-a plăcut cartea, cu unu' care nu are trecut, cu unu' care a luat-o pe arătură… Da, da, cu tine seamănă umflatu' ăsta de nepot al meu, Lăcustă-Vodă ăsta, nu cu puşcăriaşul de taică-su, cu Bebe… Pălmaşule! În partea ta se aruncă. Prin simpatie. În colţu' negru. Fie-mea trebuia să ia pe altu' care are viitor, pe un inginer văduv cu mustaţă, doar a luat bacul cu 7, 65… Spune fată şi tu ceva, că doar ai şi tu gură!

MAMI: Dacă nu mă furau examinatorii, aş fi putut să iau chiar 8, 21. Aş fi putut să fac contestaţie, ca majoritatea, dar mi-a fost frică să nu-mi poarte ranchiună şi să nu mă altoiască şi mai mult. Am preferat demnitatea tăcerii… Cu 8, 21 aş fi putut să iau un inginer văduv cu mustaţă galbenă, nu-i aşa Buni?

BUNI: Chiar şi un diriginte de şantier… Mărturiseşte, Tati, mărturiseşte! I-ai făcut farmece lu' Mami, nu-i aşa că i-ai făcut farmece? De asta când te vede că intri în bloc o apucă parkinsonu'.

TATI: Da.

BUNI: A recunoscut. Simplu. Vezi, Mami, că a recunoscut. Toţi bărbaţii pe care i-am interogat au recunoscut. Ce ţi-am spus eu? Ţi-a făcut farmece! Ştii doar cât m-am opus. Ăsta e rolul preponderent al unei mame, să se opună. Ştii doar că nu voiam să-l primesc să stea cu noi în apartament, după experienţa cu fostu, ştii că am fost contra de la început să faci sex neprotejat cu neisprăvitul ăsta analfabet.

TATI: Parcă pălăria ştie carte? Lu' Mami de pălărie i-a plăcut la mine, să ştii. E moartă după pălăria cu boruri largi, model 76.

BUNI: Da?!

MAMI: Recunosc. Da. Nu mi-ai zis matale că bărbatu' trebuie să fie oleacă mai arătos decât dracu'?… Ce, parcă matale nu ţi-a plăcut tot de pălării la taţii mei.

BUNI (*furată de peisaj*): Mi-a plăcut şi mie de pălării cum să nu-mi placă. Că doar am fost şi eu femeie. (*revenindu-şi subit*) Ai grijă cum vorbeşti cu mama ta care te-a crescut din greu, că acuşi te

plesnesc cât eşti tu de mare! Io-te-te la ea cum se izmeneşte! S-a suit purceaua în salcie! Spune-mi, îl mai iubeşti?

MAMI: Pe cine? Aaa, dacă mai iubesc? îl mai iubesc? Nu-l mai iubesc?… Ca la început. Cred.

BUNI: Da, dar la început nu-l iubeai deloc.

TATI: Te-ai prins?

BUNI: Spune-mi, neisprăvitule, pentru cine alerg eu toată ziua cu sacoşele pline de ghiulele de la piaţă? Spune-mi pentru cine mă plimb toată ziulica cu autobuzul sindicatului pe jos? Ai?

TATI: Tu ştii? Pun pariu că nici tu nu ştii, Buni!

BUNI:!!!… Sunt blocată. Preia comanda, Mami!

MAMI: Spune-mi, Tati, pentru cine mă chinui să mă fac blondă săptămânal, spune-mi pentru cine calc câte cinci ore în fiecare zi?

TATI: Trei!

MAMI: Cinci!

BUNI: Toate căsniciile sunt un compromis, Mami… Mai lasă şi tu, mai pune şi el, că doar nu-i un capăt de ţară… Dă-i un răgaz.

MAMI: Ei, nu chiar cinci, dar patru şi jumătate cu siguranţă.

TATI: Eu care sunt nevoit să calculez totul, ca să nu-mi tragă clapa vreun şmecher de normator, ştiu când trei înseamnă trei.

BUNI: Pălmaşule!

MAMI: Ai ajuns să mă şi normezi?! Mizerabilule, eşti atât de meschin! Nu trebuia să mă-ncurc cu tine! Boţitule!

TATI: Nu pot să fiu mizerabil când tu mă ţii tot timpul curat, nu pot să fiu boţit când tu mă calci vârtos tot timpul…

BUNI: Stop. Aici are dreptate şi el, chiar dacă nu-i dăm… Ori joci, băieţel, după regulile noastre, ori îţi faci băgăjelul. Ştii ce scrie pe uşă? Când ai bătut la uşa asta erai doar cu o valiză legată cu un cordon bleu de capot, ţine minte.

TATI: Ba nu.

BUNI: Ba da!

TATI: Ba nu.

BUNI: Ba da!

TATI: Ba nu. Cordonul era argintiu.

MAMI: Hi-hi! A avut şi o pereche de hamsteri, Buni, într-un borcan. Bozo şi Ursula. La început, credeam că ei sunt copiii noştri comuni… Ce drăgălaşi!

TATI: Care, dup-aceea, au făcut doişpe pui chelboşi pe care i-am

măritat. „Brazi şi păltinaşi, i-am avut nuntaşi!”

MAMI: Alţi creşteau pui de carne cu rahaturi în C.A. P-uri abandonate şi îşi ridicau vile, una după alta, una după alta… Noi creşteam hamsteri în apartament, cu banane şi morcovi turceşti cumpăraţi pe caiet şi ne milogeam de vecini să ni-i adopte pe moca…

BUNI: Şi acumulam datorii istorice la-ntreţinere… Porneam cruciade cu gigacaloria…

MAMI: Cruciadă după cruciadă. Tot una după alta. Am deschis paranteza!

BUNI: Să închidem parantezele. Cere-ţi iertare, domnule zugrav, în faţa a doua muieri deştepte!

MAMI: Despre care femei deştepte vorbeşti, Buni?!

BUNI: Sst!… Şi pereţii au urechi!

MAMI: Îngenunchează! Aşa am auzit că se face când se cere iertare.

BUNI: Să-ţi aduc vreo pernuţă?

TATI: Eu? Pentru ce?!

BUNI: Pentru poezia numărul trei a lui nepotu-miu, Iudo! Crezi că n-am înţeles, încă de atunci, cine i-a băgat pornografiile alea oribile în cap? Toată lumea ştie să spună prostii însă nu toată lumea le şi etalează. Crezi că numai tu ştii toate cuvintele alea care încep cu pl şi pu, cu fu şi mu? Aiurea! Până îţi termini de analizat şi puri (fi) cât conştiinţa, noi mergem în parc lângă cele trei fecioare de beton să ne răcorim copios.

TATI: Trei şi cu doi fac cinci. Atât.

BUNI: Ceea?!

TATI: Calculam barele de aluminiu. Bucăţile ansamblului.

BUNI: Calculează! Calculează!

MAMI: Dă-ne şi tu un ban, acolo, pentru suc.

BUNI: Dă-ne şi tu un ban, acolo, pentr-o cafea, pentr-o alună.

TATI: Treizeci de arginţi vă ajung?

MAMI: Atât?! La ora asta amanetu’ e deja închis.

BUNI: Zgârie-brânză!

MAMI: Lasă, Buni, cheltuim din banii noştri, din economii!

SCENA 5

(Tati, Tanti Ecatoalea, Protecţia Copilului)

PROTECŢIA COPILULUI: Bine-ai făcut că te-ai hotărât să deschizi, omule, bine-ai făcut! Tocmai voiam să renunţăm. Tocmai

voiam să închidem dosarul. Protecţia Copilului. Semnează aici!

TANTI ECATOALEA (*gâfâie de efortul urcatului şi coborâtului repetat*): V-am spus eu, domnule protector, că nu e un caz cu desăvârşire pierdut, chiar dacă eu, personal, am mari rezerve, de altfel ca şi în cazul lui Timofte.

TATI: Aţi venit după Gigel?

PROTECŢIA COPILULUI: Data viitoare, domnule Turcu. Peste o lună. Acum colegii mei sunt în concediu, acum suntem în renovare. Ne extindem. Credeţi-mă că e mai bine aşa, mult, mult mai bine.

TATI (*pierdut*): Că sunteţi în renovare, că vă extindeţi?!… Aţi venit după Gigel?

PROTECŢIA COPILULUI: Nu. Am venit după minorul Gheorghe-Bebe-Alexandru Ispăşescu. N-avem nicio treabă cu Gigel, asta dacă nu cumva sunt una şi aceeaşi persoană. Avem o sesizare făcută de domnul inspector general…

TANTI ECATOALEA: Buză!

PROTECŢIA COPILULUI: Îl cunoaşteţi?

TANTI ECATOALEA: Cum să nu, a fost primul meu soţ. Sforăia foarte intens şi păta feţele de pernă cu salivă, de parcă erau harta continentelor; din cauza asta ne-am despărţit. Ca specialist este însă admirabil. A picat atât de mulţi studenţi încât a ajuns să-şi predea sieşi şi femeii de serviciu, într-o cameră insalubră de cămin.

PROTECŢIA COPILULUI: Nu vorbeam cu dumneavoastră, măicuţă bătrână, cu brâul de lână… Îl cunoaşteţi?

TATI: Personal? Nu. Nici pe mine nu mă cunosc. Aţi venit, nu-i aşa, după Gigel… după minorul Gheorghe Turcu?

PROTECŢIA COPILULUI: Oarecum. Ce faceţi cu atâţia saci?! Intenţionaţi să vă despărţiţi? Intenţionaţi să vă schimbaţi domiciliul?! În legătură cu sesizarea, aveţi ceva de obiectat?

TATI: Ce sesizare?! Aţi venit sau nu după Gigel al meu?

TANTI ECATOALEA: Calmează-te, domnule Turcu, o să fie bine. O să fie foarte bine pentru minorul Gheorghe-Bebe-Alexandru Ispăşescu. Ca în paradis.

TATI: Mă îndoiesc că era foarte bine în paradis.

TANTI ECATOALEA: Ce te face să spui asta, domnule Turcu?

TATI: Păi cum să fie bine, dacă în paradis nu era niciun copil de care să te ocupi… Plictiseală maximă ca în Maximia!

TANTI ECATOALEA: Colosal, tare mi-ar fi plăcut să fiu

educatoare în paradis. (*adânc*) Ce bine ar fi în grădiniţă dacă n-ar exista copiii… Calmează-te, domnule Turcu, vă garantez, o să fie bine…

TATI: Pentru cine? Cine v-a trimis aici?

PROTECŢIA COPILULUI: Ne-am autosesizat! N-a vrut să se pună nimeni martor, ca să nu-şi strice vacanţa la bulgarii cu ceafa groasă, la alt inclusive; dar avem camerele, înregistrarea camerelor de supraveghere; ce-i drept fără sunet, dar putem găsi oricând un specialist din U.E. care să citească după buze. Avem alocate destule fonduri pentru asta. N-am vrea să le reportăm, ca să nu ne diminuăm bugetul pentru la anul. Ne-am autosesizat, domnule Turcu!

TATI: În legătură cu ce?

TANTI ECATOALEA: Cum cu ce? Cu poezia numărul trei! Oribilitatea aia stânjenitoare cu hei-uri repetate în coadă, care a scandalizat participanţii hipoacuzici de la serbare.

PROTECŢIA COPILULUI: Aţi înscris-o cumva la OSIM?

TATI: Ce?! Pentru ce?

PROTECŢIA COPILULUI: Pentru paternitatea creaţiei, pentru plata ulterioară a drepturilor de autor… Vă spune ceva CREDIDAM?

TATI: Absolut nimic. Sunt un om simplu. Nu m-am gândit aşa departe.

PROTECŢIA COPILULUI (*notează conştiincios*): CREDIDAM-ul nu spune nimic oamenilor simpli.

TANTI ECATOALEA: Eu sunt destul de complexă, dar nici mie nu-mi spune nimic CREDIDAM.

PROTECŢIA COPILULUI (*notează conştiincios*): CREDIDAM-ul nu spune nimic oamenilor complecşi… Unde e Gigel? Unde e minorul Gheorghe-Bebe-Alexandru Ispăşescu? La calculator?

TATI: Nu, la joacă. Nu avem calculator.

PROTECŢIA COPILULUI: Nefiresc. Total.

TANTI ECATOAREA: Domnule protector, nu notaţi şi asta?

PROTECŢIA COPILULUI: Că e la joacă?

TANTI ECATOALEA: Nu, că n-are condiţii, că n-are calculator în mileniul trei, că îşi face temele pe saci, că pe tutorele lui, domnul Turcu aici de faţă, îl doare în pix de chestiune… La mine acasă sunt trei. Unul pentru mine, al doilea şi al treilea tot pentru mine şi al patrulea pentru regretatul Gucci. Câte unul pentru fiecare mileniu!

PROTECŢIA COPILULUI: Da, da, da, da, da! Ancheta trebuie să fie completă. (*inchizitorial*) Unde e mama biologică a copilului?

TATI: La o cafea, cu soacră-mea, lângă cele trei fecioare de beton?

PROTECŢIA COPILULUI: Mituri. Pe ce surse vă bazaţi când afirmaţi că sunt fecioare?

TATI: Pe oralitate. Pe tradiţie. Tot oraşul ştie asta. De altfel, ar fi fost şi greu să fie dovedit altfel.

PROTECŢIA COPILULUI (*notează şi mai conştiincios*): „Conform surselor pe care nu intenţionăm să le divulgăm, tot oraşul se bagă în intimitatea familiei Turcu". Relevant. Pregătiţi-vă! Data viitoare, când venim cu jandarmii şi televiziunile, vă scăpăm de problemă, vă facem fericiţi.

TATI: Cum adică, ce problemă?!

PROTECŢIA COPILULUI: Va fi o fericire generală. Şi noi vom fi fericiţi şi dvs. şi Gigel şi trusturile media, datorită audienţei fireşte… Mai ales Gigel când îi vom găsi o altă familie.

TANTI ECATOALEA: Una normală. Una model.

TATI: Afară din casa mea!

TANTI ECATOALEA: Mă îndoiesc că e casa matale. Pe uşă scrie „Fam. Cioacă". Ce încârligătură… Sunteţi rudă cu poliţistul ăla şmecher?

TATI:!!!

PROTECŢIA COPILULUI: De ce n-aţi declarat?! Suspect. Grav. Fals în declaraţii. Trebuia să declaraţi de la început că, în familia asta, sunteţi doar un simplu chiriaş.

SCENA 6

(Tati, Gigel)

GIGEL (*agitat*): Tati! Tati! M-am întâlnit cu scâlba aia cu celcei pe scăli!

TATI: Cu care dintre ele?

GIGEL: Scâlba cale m-a lăsat repetent. Scâlba cale mi-a distlus viitolul luminos. Tanti Ecatoalea. Cluela. „Dansează baba".

TATI: Şi, i-ai zis ceva?

GIGEL: Cum să nu… I-am zis, acolo, vleo două de să mă ţină minte, că doal am şi eu pelsonalitate.

TATI: Mă, „pelsonalitate", mă Gigele, tu mă bagi prematur în mormânt, în garsoniera cu intrare prin tavan. Ce i-ai mai zis, mă?

GIGEL: Ce să-i zic? I-am zis: „Sălu-mana, tanti Ecatoalea! Când ieşiţi la pensie, ca să pot şi eu să plomovez, în sfâlşit, în clasa întâi?"

TATI: Respectul înainte de toate. Buuun! Şi ea, „dansează baba" ce ţi-a zis?

GIGEL: Nici nu m-a băgat în seamă. Îl stlângea pe un nene cu mapă de gât. La modul plopliu.

TATI: Bun. Şi Miruna, şi Alinuţa ce i-au zis când au văzut-o?

GIGEL: Nimic bun.

TATI: Cum nimic bun, mă?

GIGEL: S-au ascuns pe te lasă. Femei cale n-au învăţat încă (sic!) că singura lol almă e clonţul de lubin.

TATI: Bine, mă, bărbate. Te-ai scos. Nu mai bea apă de la frigider că eşti transpirat şi ai să faci pneumonie cu gâlci! Înghiţituri mici! Mici, căpcăune!

GIGEL (*printre înghiţituri*): Tati, ştii ce mi-a spus ploasta aia de Miluna cu păpuşele multe, ştii ce mi-a spus Alinuţa?

TATI:?!

GIGEL: Mi-au spus că pentru fiecale copil există doar o singură mamă.

TATI: În afară de lucruri trăsnite, copiii spun întotdeauna adevărul, mai ales fetiţele. Ţine minte.

GIGEL: Da, dal mai spuneau că taţii pot fi mai mulţi. Am văzut şi eu pe Discoveli că în olice stup există doal o singură matcă şi vleo două-tlei milioane de tlântoli nelvoşi.

TATI:!!!

GIGEL: Aşa-i?! Ca mine nu-mi convine una ca asta. Eu vleau să am un singur tată şi ăla să fii neapălat tu… Vlei, Tati? Vlei?!

TATI: Ştiu şi eu… Dacă mai vrea şi nenea Mircea şi nenea Pompiliu şi nenea Schwarzenegger? Dacă mai apare la uşă, colac peste pupăză şi tatăl tău adevărat, Bebe-Puşcăriaşu? Nu pot să mă bat chiar cu toţi. Uită-te şi tu la mine. Sunt numai piele şi os. De-abia am putere să mă lupt cu rigipsu'…

GIGEL: Tu eşti tatăl meu adevălat. Tu eşti supeleloul meu. Spidelman sub acopelile.

TATI: Pe ce te bazezi?

GIGEL: Alinuţa mi-a spus că tatăl adevălat nu e ăla palfumat cale-ţi cumpălă bicicletă şi gumă sau ăla cale te bate cu culeaua şi îţi bea alocaţia, ci ăla tlanspilatu' care vine acasă c-o pâine şi cu ţalam. Fapte nu volbe… Din punctul meu de vedele, te încadlezi.

TATI: E tare deşteaptă Alinuţa asta a ta. Pup-o, din partea mea.

GIGEL: Stai liniştit… Da, de asta vleau să-i mai dau o şansă şi s-o iau, chial dacă nu ştie să facă salmale, de nevastă.

TATI: Nu e un criteriu. Nici Mami nu ştie.

GIGEL: Pentlu mine, e. Dlagostea polneşte din stomac. De câte oli nu te-ai culcat tu flămând, Tati, când ai venit obosit de la selviciu?

TATI: …Da' nu e prea devreme, Gigele, să te gândeşti la asta?

GIGEL: Acum se pun bazele sănătoase ale unei căsnicii dulabile… Vlei să mă dezesc ca tine, când e plea tâlziu?

SCENA 7

(Tati, Mami, Buni)

MAMI: Ce bine a fost în parc, ce bine a fost la umbra celor trei fecioare de beton.

BUNI: Adevărată răcoare.

TATI: Te-am căutat…

BUNI: Adevărată recreere. Se zice că autorul, celebrul X (mă rog, deocamdată îmi scapă numele), a fost un elev renegat de-a lui Brâncuşi. De fapt, nu se ştie exact care pe care a renegat.

MAMI: Toate operele lui de fineţe sunt făurite cu picamerul şi cu barosul.

BUNI: Adevărat filigran. Spirit generos. Da, da, a lăsat cu limbă de moarte ca lucrările sale de maturitate să fie amplasate, pe cheltuiala comunităţii, în oraşul său natal, în Jimbolia. Toţi nerecunoscătorii ăia de concetăţeni ai lui au protestat. S-au legat de şine cu tot cu copii şi au blocat calea ferată. Câţiva şi-au dat chiar foc cu brichetele în faţa macaralelor şi vagoanelor pregătite pentru descărcare. Mai bine morţi, ziceau ei, decât tinerele generaţii să-şi nenorocească sinapsele înainte de BAC, căutând să interpreteze zilnic aberaţiile celebrului fix pix ăsta.

TATI: V-am căutat…

MAMI: Ascultă. Mare noroc de refuz. Oraşul nostru îndatoritor s-a oferit să le preia, numai doar după un singur telefon dat de la Bucureşti şi să le îngrămădească, cu fanfară, jandarmi şi cârduri de popi, în centru. De altfel, primarul nostru e vestit pentru deschiderea sa faţă de partid. Mare patriot, mare caracter. A umplut tot oraşul cu astfel de răsunătoare refuzuri. Vrea, mai nou, să taie parcul în două cu o alee a stabilopozilor schingiuiţi de cetecişti, care să întindă până la autogară. Să vezi atunci turism cultural în oraşul nostru de munte, nu ca acum. O să rămână litoralul şi mai pustiu decât este.

TATI: Te-am căutat, v-am căutat de şase ori în dreptul celor trei

fecioare de beton, dar nu erau decât nişte cotarle în călduri acolo.

MAMI: Serios?! Înfiorător! Ce faci, Tati, acum ai început să mă şi urmăreşti?!

BUNI: Dacă te uitai mai bine, după noi şi nu după şarlele alea cărora le curgeau floacele, Tati, ne-ai fi putut zări pe vechea bancă din spatele statuii Fecioarelor… O capodoperă, aşa cum sunt Fecioarele de beton, trebuie să fie admirată nu numai din faţă dar şi din dos.

TATI: În spatele Fecioarelor nu mai este, de juma de an, decât o groapă adâncă plină de bălării şi gunoaie… V-aţi odihnit cumva admiraţiile între aceste gunoaie?

MAMI: Ţi-am spus, Buni, că speculează permanent, că nu mai rezist o secundă în faţa teroristului ăsta lipsit de bacalaureat şi de bun gust. Ce ţi-am spus eu că mă urmăreşte, ce ţi-am spus eu că ne urmăreşte numai ca să ne urmărească… El era. Ce ţi-am spus (când ţi-am spus cu durere-n glas!), că simt tot timpul în ceafă împunsătura ochiului de sticlă a lui Obama bin Laden?

TATI: Osama.

BUNI: Osama ori Obama, tot un colac… Mda, mda, Tati, foarte bine că ne-ai căutat, asta demonstrează că te străduieşti, oarecum, să devii un familist convins; numai că n-am înţeles de ce-ai fi vrut să ne şi dibuieşti… Mă apucase, mai precist (sic!) o apucase pe Mami a ta o durere groaznică de dinţi de a trebuit să ne abatem sistematic de la traseu şi să căutăm un specialist care s-o investigheze temeinic… Un doctor.

MAMI: Da, da. Să nu mă mai urmăreşti când sufăr ori când sunt îmbrăcată în purpură! Ştii că sunt atât de discretă în suferinţe, indiscretule…

TATI: Eram disperat pentru soarta lui Gigel.

MAMI: Fii rezonabil. De ce să te intereseze?! Că doar nu eşti tatăl lui. Tu ai grijă de hamsteri, de morcovii şi bananele lor, tu ai grijă să dobori recordul la maratonul cu plăcile de rigips… Tatăl lui este Bebe, dacă n-ai înţeles, el poartă integral răspunderea paternităţii, să-ţi intre bine în cap asta.

TATI: Mi-a intrat în cap atât de bine încât mi-a şi ieşit… S-au interesat, femeie, de el cei de la Protecţia Copilului. Vin peste o lună să-l ia. De asta te-am căutat, să vedem ce se poate face, de asta v-am căutat cu disperare.

BUNI: Să-l ia. Numai necazuri ne face plodul. Poate ăia o să

reuşească să-l înveţe să-şi ţină gura aia spurcată, să-l pună cu botu' pe labe. Şi aşa stă ca o bilă de plumb legată de piciorul tânăr al fetei mele, a lui Mami… Nu-i aşa, Mami? Spune, fată, şi tu ceva!

MAMI: Groaznic!!!… Ce mă doare măseaua asta!

BUNI: În situaţia de faţă, nu Gigel ci doctorul de la policlinica cu plată era personajul central.

TATI: „O Tuddy! O Tuddy!" Numele doctorului nu era cumva Mircea? Numele doctorului nu era cumva Pompiliu?… Era sau nu era?

BUNI şi MAMI:!!!

SCENA 8

(Tati, Gigel, Bebe-Puşcăriaşu, Miruna, Mami, Buni)

În gangul blocului.

BEBE-PUŞCĂRIAŞU (*gâfâind*): Deci tu eşti înlocuitorul?! Purtătorule de grijă! Uzurpatorule!

TATI: Ia mâna!

BEBE-PUŞCĂRIAŞU: Deci tu, tu eşti mocofanule!

TATI: Ia creanga, ţi-am zis! Zgaibele! Nu sunt niciun mocofan, sunt Tati care se grăbeşte să aducă salamul şi pâinea acasă, la cina cea de taină.

VOCEA LU MAMI LA GEAM: Olario-rio-rio-olara! Tati, vino mai repede cu salamul şi pâinea că am pus masa! Tatiii! mai vii?!

BEBE-PUŞCĂRIAŞU: Io-te-te, ce aşteptat e cocoşelul! Carmen zicea alaltăieri, la vorbitor, că n-ai sânge-n pix, că n-ai vână, că eşti un papă-lapte care o să elibereze locu' numai cât o să mă-ncrunt niţel, din doi timpi şi trei mişcări… dar am simţit-o că minte, panarama, ca de obicei… Întotdeauna s-a crezut mai şmecheră decât este din cauza bacalaureatului ăluia nenorocit cu 7, 65, pentru care s-a culcat cu directorul liceului; de fapt cu întreaga comisie de evaluare. Ţi-a reproşat şi ţie, „intelectuala", nu-i aşa?! Păcat. Ar fi putut ajunge departe dacă nu i-ar fi plăcut, ca şi mă-sii, de tot soiul de pălării strâmbe… Păcat că este dirijată de la spate de hoaşca, de cheferista aia. De aia am şi tras o fugă; ca să mă autoconving.

TATI: Ia-ţi gândul! Acum că te-ai autoconvins că nu e chiar aşa, că ţin situaţia sub control, că avem o viaţă de familie perfectă, fuga înapoi în cuşcă, până nu sună goarna prin toată Doftana, până nu te dau ai tăi dispărut.

BEBE-PUŞCĂRIAŞU: Acum sunt la semiliber, coiosule, la grădina de zarzavat a penitenciarului, pentru bună purtare. Aşa se face cu

veteranii, cu ăia care mai au doar câteva luni de îndurat până scapă. Apelul se face de trei ori pe zi, dar ăla care cică ne păzește (un miliţian beţiv care aşteaptă decretu' să iasă la pensie), îl face numai dimineaţa, de formă, şi asta dacă reuşeşte, cu chiu cu vai, să se dezmorţească, că bea numa' adio-mamă… Cică nu suntem chiar atât de tâmpiţi, zice el, să evadăm chiar acum, când ne-am mai rămas un flintic de aşteptare, un pospai de ispăşit. În felul lui, chiar are dreptate lepra.

TATI: Şi?! Care e relevanţa pentru fondul acestei întrevederi?

BEBE-PUŞCĂRIAŞU: Relevanţa e că am să-ţi sparg clanţa! După eliberare, vreau să-mi iau în primire ceea ce e-al meu, ceea ce îmi aparţine, cred că ştii despre ce vorbesc… Mă las de fumat, de băut şi de „etno", mă angajez undeva la un service şi particip la „Românii au talent". Cânt la frunză dacă n-ai aflat. Într-un cuvânt: vreau să-mi refac viaţa.

TATI: Care viaţă?! Tu crezi că viaţa e aşa un cazan găurit pe care-l duci la tinichigiu ca să ţi-l refacă? În cazul ăsta cred că baţi câmpii rău de tot. După treizeci de ani, nimeni nu se schimbă cu adevărat, cel mult mimează.

VOCEA LU BUNI LA GEAM: Olario-rio-rio-olara! Gigele, ia vezi pe unde umblă Tati! Să vină, dom'le, Tati cu pâinea aia proaspătă şi cu mizelu, că plânge masa! Olario-rio-rio-olara! Gigele, mă auzi Gigele?!

VOCEA LU MIRUNA DE AFARĂ: Olario-rio-rio-rio! Tanti, mama lu' Gigeluş, nu-l mai lăsaţi pe Gigeluş până când se întunecă afară?

VOCEA LU MAMI LA GEAM: Nu, fetiţo, că vin traficanţii de organe târâş prin boscheţi… Nu, fetiţo, că îl pişcă ţânţarii anofel… Nu, fetiţo, că are de făcut planşe şi lecţii!

VOCEA LU MIRUNA DE AFARĂ: Olario-rio-rio-rio! În vacanţă?! Olario-rio-rio-rio!

BEBE-PUŞCĂRIAŞU: „L-aţi văzut cumva pe Zdreanţă, / Cel cu ochii de faianţă? / E un…" Mă, flinticule, tu ştii cu ce personalitate interlopă marcantă dialoghezi, mă? Tu ştii cu adevărat, cine sunt eu?

TATI: Sigur că da. Zdreanţă. Cu un fraier care face pentru a patra oară carieră în pârnaie pentru câteva coaste rupte, un portofel gol şi un cap sec spart. Un găinar inconştient care şi-a lăsat familia fără sprijin şi acum vrea s-o nenorocească iar, pentru că aşa vor muşchii lui. Un tată denaturat… Mai vrei?

BEBE-PUŞCĂRIAŞU: Ce m-ai citit! Nici Gringo, vieţaşul, nu m-a citit aşa de exact ca tine şi îţi garantez, Gringo se pricepe de minune la

borfaşi… Eşti tare, frate! Respect! Respect, dar tot am să-ţi sparg faţa asta de drăgălaş care se străduieşte.

TATI: Grăbeşte-te! A cincea oară va fi cu noroc. Numai că eu, stimate domnule puşcăriaş Bebe, n-am să stau cu mâinile-n sân ca toţi pămpălăii ăia, ca toţi ciumegii pe care i-ai caftit şi să asist cum te răhăţeşti relaxat peste florile mele udate din greu, pentru că eu am făcut armata cu caii de lemn, aia pe bune… Am să-ţi trag câteva croşee rapide de stânga, una după alta, una după alta, mai ceva ca armăsarul de Bute, de au să trebuiască ăia de la infirmeria penitenciarului înainte de pansare să te spele înjurând, juma de oră, la fund cu furtunul de la hidrant.

BEBE-PUŞCĂRIAŞU: Te sparg, mă, înlocuitorule, să moară mama!

GIGEL (*apărând în trombă*): Tati, Tati, aici clai?! I-am dat din greşeală cinci castane lu' Costeluş de la doi că se dădea la Alinuţa! E bine?!

BEBE-PUŞCĂRIAŞU: Bine i-ai făcut, fiule. Decât să plângă proasta de mă-ta, mai bine să plângă mă-sa! Du-te şi mai dă-i de rest câteva şuturi, dă-i şi câteva capete în gură ca să se uite galeş printre dinţi! Dă un faiv, grasule!

GIGEL: Bă, ulâtule, ce te bagi în seamă? Glas e fii-tu! Eu vorbeam cu Tati al meu. Eu nu dau faiv decât cu Tati al meu. El e mentolul meu spilitual. Tati, m-ai auzit, Tati?!… E bine sau să-mi cel ieltale?

BEBE-PUŞCĂRIAŞU: Gigele, nu mă recunoşti?! V-am trimis atâtea poze cu fruntea sprijinită de gratii… Eu sunt Tati, adevăratul Tati al tău! (*sentimental macabru*) Happy Birthday to You/ Happy Birthday to You/ Happy Birthday Dear Gi-gel!

GIGEL: …Plimbă ulsu' to you! Tati, hai acasă Tati! Ne aşteaptă şi Mami şi Buni cu masa pusă şi cu faţa dusă… Hai că avem şedinţă! Hai că avem musafili!

VOCILE LU MAMI ŞI BUNI LA GEAM: Olario-rio-rio-rio! Olario-rio-rio-rio!

BEBE-PUŞCĂRIAŞU: Gigele, faţă palidă, eu sunt ăla care ţi-a trimis bicicleta şi gumă arabică şi energizante de Crăciun şi când ai împlinit şapte ani! Din cauza mea arăţi aşa cum arăţi… Adu-ţi aminte, ce naiba! Tati! Tati Bebe-Puşcăriaşu! Eu sunt tatăl tău caracteristic! (*à la Alhambra*) Happy Birthday to You/ Happy Birthday to You/ Happy Birthday Dear Gi-gel! / Happy Birthday to You…

GIGEL: Mă piş pe bicicleta ta şi pe gumele tale expilate, tlântole cântăcios! Ca tine mai sunt în ţala noastlă cea făloasă, cale nu ne mai pune pâine pe masă pentlu că ne pune cozonac, vleo dei milioane la când. Eu am doal un singur tată şi acela e… Tati!

TATI: Ar mai fi ceva de adăugat, stimate domnule Bebe?

GIGEL: Spun eu! Spun eu! Tati, Tati, de ce locuia Alba ca Zăpada în aceeaşi camelă cu şapte bălbaţi?… Sigur că da, Tati… Poezia numălu dei! Să i-o lecit?

TATI: Aşteaptă, copile! Prohodul e pentru final, acum mă pregătesc să-i fac tocăniţă ficatul. Acum mă pregătesc să socializez. Ţine salamul, Gigele, ţine tu pâinea! Ţine-mi şi ochelarii! (*dă să-şi suflece mânecile*)

BEBE-PUŞCĂRIAŞU: Ştii ce? Rămâne pe altă dată… Scuze, Tati, s-a cam întunecat şi posed orbu' găinilor! Cred că am întârziat puţin la apel. (*de la o distanţă apreciabilă*) V-aţi unit toţi împotriva mea, ai?! Pizda mamii voastre!!! (*piţigăiat*) Happy Birthday to You/ Happy Birthday to You/ Happy Birthday Dear Gi-gel! / Happy Birthday to You… (*dispare expresiv şi progresiv ca un rotocol*)

GIGEL (*muşcând cu poftă dintr-un colţ*): Uauuu! Ce tale eşti, Tati! Nenea Milcea, Nenea Pompiliu, nenea Sandokan al şi făcut pe ei de flică numai când şi-a scos nenea Bebe cuţitu' ăla pentru polci… Tati al meu, nu!

TATI: Crezi?… Nu-mi spune că şi nenea Sandokan te-a mai învăţat o poezie.

GIGEL: Cum să nu. Poezia numălu' cinci… S-o spun acum sau nu?

TATI: E cu prostii?

GIGEL: Oalecum…

TATI: După şedinţă.

SCENA 9

(Tati, Gigel, Mami, Buni, Domnul Bucă, Doamna Bucă)

Sufrageria. *O masă plină cu multe*, *multe şerveţele*.

MAMI: O, ce pălărie frumoasă aveţi, domnule Bucă!

DOMNUL BUCĂ: Modelul 69 cu ciucuri, domnişoară Carmen, şi după cum bine se ştie, modelul pe care-l deţin e net superior platului model 76, de fapt e cel mai reuşit model de pe piaţă. Toţi fabricanţii de pălării, inclusiv cei arabi, recunosc asta.

DOAMNA BUCĂ: Într-adevăr, sunt foarte mulţumită de el, de fapt de ea… De 20 de ani sunt foarte, foarte mulţumită. Uneori, chiar

râd singură de performanţele ei necaracteristice.

MAMI: Aş putea să o probez, doar o singură dată, ca să testez proprietăţile ei caracteristice, ca să mă lămuresc? Sunt colecţionară… De altfel, am şi eu cam aceeaşi bănuială.

DOMNUL BUCĂ: Apreciez, apreciez, dar tare mi-e teamă că, în curând n-o să vă mai puteţi despărţi de ea şi o să mă puneţi într-o mare şi delicată încurcătură.

BUNI: Mami, te rog, stăpâneşte-te! Îţi dau una de nu te vezi!

MAMI: Încerc, Buni, nu vezi că încerc?

BUNI: Rezistă!

DOAMNA BUCĂ: O femeie la locul ei nu se aruncă tam-nisam peste pălăriile bărbaţilor însuraţi.

MAMI: Orice femeie e datoare să încerce.

DOAMNA BUCĂ: Da, să încerce să se stăpânească!

DOMNUL BUCĂ: Dar, Mary, era o glumă nevinovată, nimic altceva!

DOAMNA BUCĂ: Enervează-mă, enervează-mă, domnule Bucă, dacă vrei să te pun la regim, dacă vrei să nu mai mănânci cald!

MAMI: Da, vă rog, luaţi loc, stimate domnule Bucă! Aici nu plouă. Vă ţin, vă ţin eu pălăria…

BUNI: Mami!!!… Da, vă rog, luaţi loc, stimată doamnă Bucă! Să nu uităm pentru ce ne-am adunat!

DOMNUL BUCĂ: Da, vă rog, nu mai insistaţi, doamnă Turcu! Nu vrem să dereanjăm (sic!)!

DOAMNA BUCĂ: Da, vă rog, nu mai insistaţi, doamnă Cioacă! Nu vrem, defel, să dereanjăm (sic!)!

BUNI: Să închidem paranteza! Da' se poate, stimată doamnă Bucă! Ne-am pregătit! Am stat toată ziua la taclale în bucătărie… Tati, adu platoul cu salam!

MAMI: Da' se poate, stimate domnule Bucă! Ne-am pregătit! Gigel, adu platoul cu pâine! Adu şunca! Adu muştarul de Tecuci!

DOAMNA BUCĂ: Nu-mi mai spuneţi aşa că mă ruşinez!

BUNI: Vă referiţi la Bucă, nu-i aşa?

DOAMNA BUCĂ: Nu, la „stimată doamnă"… Nici soţul nu îmi mai spune demult aşa.

BUNI: Dar cum?

DOAMNA BUCĂ: Fă, doamnă!

BUNI: Ce-a mai evoluat omenirea. Mie, răposaţii, nu-mi spuneau

decât fă.

DOAMNA BUCĂ: Ce vulgari! Scuze!

BUNI: Da. Fă aia, Petronelo, fă ailaltă! Fă ca oaia! Nu mai fă ca oaia!

DOAMNA BUCĂ: Cum adică „Fă ca oaia! Nu mai fă ca oaia”!?!

BUNI: Adică: beee! Adică: nu mai beee!

MAMI: Da, vă rog, mai serviţi nişte şerveţele!

DOMNUL BUCĂ (*ca să se afle în treabă*): Aveţi gaze?

BUNI: Momental (sic!) nu! De obicei se acumulează după masă. Doamne, fereşte! Deschidem un geam. Se simte ceva?

DOMNUL BUCĂ: Aha, deci, aveţi gaze. Prin acumulare. Noi nu.

DOAMNA BUCĂ: N-am beneficiat niciodată. Aşa a fost repartiţia; că ştiţi cum era odată, ceea ce ţi se repartiza trebuia musai să primeşti fără să crâcneşti, că altfel te lingeai definitiv pe bot.

BUNI (*adânc*): Orice om normal care mănâncă, a beneficiat, beneficiază şi va beneficia.

DOAMNA şi DOMNUL BUCĂ: Noi nu. Jurăm.

BUNI: Sfinţilor, trebuie să miroase numai a trandafiri în casa voastră.

DOMNUL BUCĂ (*atacând subiectul principal*): Ar mirosi dacă am avea şi noi un suflet în casă. Aşa miroase numai a candele aprinse.

BUNI: Ce, voi nu sunteţi suflete?! Înlocuiţi fitilele cu becuri de frigider. Practic. Aşa n-o să mai miroasă. Faceţi şi economie la ulei.

DOAMNA BUCĂ (*atacând şi mai frontal*): Cu becurile de frigider nu mai ajung rugăciunile noastre atât de sus, pân-la etajul ăsta… cel mult la Electrica.

BUNI: Arză-i-ar!

MAMI: Gând la gând, cu bucurie!

DOAMNA BUCĂ (*şoptit*): N-am înţeles care din cei doi e copilul…

BUNI (*şi mai şoptit*): ăla din dreapta!

DOAMNA BUCĂ: Aşa mare?! Spuneaţi că de-abia a terminat grupa mare…

BUNI: E hrănaci, stimată doamnă Bucă. (*adânc de tot*) Orice copil în grupa mică e mic, în grupa mijlocie e mijlociu şi în grupa mare e mare. Dacă vi s-ar fi ascultat rugăciunile mai demult, v-aţi fi priceput… (*alungând nişte muşte imaginare de pe platoul cu salam*) Aţi văzut şi dvs. că noi gătim sănătos. Intră el la apă dacă pleacă de aici, că n-o să mai aibă cine să-l cocoloşească. O să trebuiască să-i schimbaţi

toate hainele. Gigele, ia nu te mai zgâi la ce vorbim noi, oamenii mari, şi adu cântarul din baie. Fuguţa!

DOAMNA BUCĂ: Matale comanzi în casă?

BUNI: Momental (sic!) da!... Cine altcineva, dacă n-are cine? Gineri-miu, ăsta de pe fotoliu, e numai de formă, la număr... Crezi că-i uşor? (*Tati şi Gigel oftează*)

BUNI: Gigele, vrei să repet?! Marş!

MAMI: Da, vă rog, mai serviţi nişte şerveţele!

BUNI: Chiar vă rugăm să mai serviţi nişte şerveţele! Avem o întreagă colecţie.

MAMI: Vă dăm şi la pachet.

BUNI: A terminat bacalaureatul cu 7, 65.

DOMNUL BUCĂ: Gigel? Dar... adineauri spuneaţi că de-abia a terminat grupa mare.

BUNI: Vorbeam de fie-mea, nu de copil. E atât de blondă.

DOMNUL BUCĂ: Nu mai înţeleg. Ea a terminat grupa mare? Ce a terminat?!

MAMI: Textile, încă le mai sortez. Mai serviţi, mai serviţi vă rog nişte şerveţele! Avem şi galbene!

DOMNUL BUCĂ: Ce tare, ce oribil miroase a gaze!

BUNI: Mă jigniţi! Ne jigniţi!

MAMI: Puneţi-vă câte un şerveţel la nas. Sunt parfumate cu naftalină!

DOAMNA BUCĂ (*alarmată*): Cred că soţul meu spune adevărul pentru prima oară în viaţa lui. În apartamentul ăsta miroase inadmisibil a gaze!

BUNI: Mami, vezi ce e cu Gigel! De ce întârzie atât? De ce nu mai apare odată cu cântarul?!

DOMNUL BUCĂ: În apartamentul ăsta miroase insuportabil a gaze! Pot să-mi aprind o ţigară?

MAMI: Vă aduc, imediat vă aduc scrumiera din bucătărie.

DOMNUL BUCĂ: Pestilenţial! Pestilenţial!

BUNI: Lăsaţi gazele să-şi facă treaba lor iar noi treaba noastră. Să revenim la subiect. Să vorbim desluşit despre adopţie. Tatăl lui natural e...

MAMI (*transfigurată*): Care mişcă nu mai mişcă, care mişcă mişcă mort! Domnule Bucă, înghiţiţi încet ţigara... altfel rămâneţi definitiv fără preţioasa pălărie... altfel sărim... cu toţii...

DOAMNA BUCĂ: Coarda?!

MAMI: Nu… în aer! Ne facem îngeraşi din ăia graşi… aţi priceput?! Uşooor! Uşureeel! L-am găsit pe Gigel cu lumânarea de la botez aprinsă şi cu toate ochiurile de la aragaz deschise… Aţi priceput?!… Aţi priceput?!

GIGEL (*sinistru*): Olariooo… riooo… Olariooo… riooo…

SCENA 10

(Tati, Gigel, Mami, Buni)

TATI (*tare, ca să fie auzit*): Măi, Gigele, măi! Ce-mi faci tu mie, măi?! Se poate una ca asta? Te omor! Te omor!

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): Să-l baţi, tati, să-l baţi de să-i sune apa în cap, da' să nu-l omori!

TATI: Ce-ţi veni, mă, să ne arunci pe toţi în aer, măi!!! Ce, eu muncesc pentru pompieri, mă? Ce-ţi veni, mă, să ne faci pe toţi îngeraşi?

GIGEL:!!!

TATI: Taci! Taci! Taci! (*loveşte repetat cu cureaua uşa în spatele căreia ascultă Mami şi Buni*)

TATI: Ce-ţi veni, mă, să o faci îngeraş pe Mami? Nu este destul de îngeraş?

MAMI (*în spatele uşii*): Ba da, cum să nu, cocoaşa o am, copitele îmi mai lipsesc!

TATI: Ce-ţi veni, mă, să o faci îngeraş pe sfânta de Buni?

BUNII (*în spatele uşii*): Ai, ai, ai, ai, ai! De aureolă duce lipsă Sfinţenia Mea!

TATI: Crezi că locul lor e în rai? Crezi că în rai pot să-şi aleagă pălăriile după cum vrea muşchii lor? Ce-ţi veni, mă, să îi faci îngeraşi pe alde Bucă, mai ales pe alde Bucă, pe mutanţii ăia? Cum să ajungă zgârciţi ăia în rai alături de Mami şi Buni, să le strice toată huzureala?

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): Criminalule omorâtor! (*isteric*) Vecinii! Dă-i mai cu sete, Tati! Bine că în sfârşit ne aud vecinii! Să ne audă tot cartierul! Să audă şi Protecţia Copilului, de acolo de la Nisipurile de Aur, unde se lăfăie la nudişti pe banii statului… Să nu spună nimeni că n-am luat măsuri energice, tradiţionale dar repetate! DĂ-I!!!

TATI (*continuând să lovească uşa*): Mă auzi, Tincuţo? Dacă mă auzi, bate de două ori în calorifer! (*se aud două bătăi în calorifer*) Mă auziţi, vecinilor? Dacă mă auziţi, bateţi de trei ori în calorifer! (*se aud*

126 de bătăi în calorifer) Băgaţi la dovleac, cu toţii! Acum că sunt sigur că mă auziţi, aflaţi că de azi înainte, Gigel al meu e cel mai bun copil pe care l-a avut vreodată blocul ăsta, cartierul ăsta, oraşul ăsta cu stabilopozi strâmbi şi fecioare ciuruite de beton, şi eu tatăl lui adevărat depun mărturie.

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): Tatiii! Ortodoxule! Fii creştin! Te credem, uite te cred toţi, chiar şi administratorul, chiar şi preşedintele. Uite, ne-au anulat şi toate datoriile de la întreţinere, ne izolează faţada, ne fac intrare separată… Să nu-l omori de tot! Numai puţin, puţin de tot, cât să mai răsufle! Te rugăm, Tati, te implorăm!

TATI: Gura şi voi! Măi, Gigele, măi! Ce-mi faci tu mie, măi?! Ce-ţi veni aşa deodată, măi?!

GIGEL:!!!

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): De ce nu urlă? De ce nu plânge? De ce nu ţipă?… L-ai omorât? Aoleu, l-a omorât pe sufleţelul meu! Leşinez! (sic!)

TATI (*tare*): Încă nu, dar nu mă las până nu scot untul de gânsac din el! Aţi mai văzut drac mort? (*încet*) Gigele, ajută-mă şi tu! Nu lăsa tot greul pe mine. Exteriorizează-te, exact aşa ca la serbare, când nu te-au mai lăsat ăia să termini poezia ăia blestemată, poezia numărul trei!

GIGEL: Nu-mi vine, Tati.

TATI: Ba să-ţi vină, dacă vrei să mai rămân Tati al tău, dacă vrei să mă mai vezi seara cu pâinea grahan şi cu salamul la subsuoară! Ba să-ţi vină, dacă mai vrei să mai fiu Păcală, supereroul tău!

GIGEL: Spieldeman, Tati. (*foarte artistic*) Au-au-au!… Bau-bau-bau!

TATI: Poţi mai mult, băiatule, hai că poţi, nu-mi ştirbi demnitatea autorităţii.

GIGEL (*şi mai artistic*): Auuu-auuu-auuu! Bauuu-bauuu-bauuu! Ciaaau! Ciaaau! Ciaaau!

TATI: Încă puţin, încă puţin! Hai că-ţi iau două prăjituri! Două eclere din alea mari, de juma de kil, de la turc. Hai că-ţi iau un tort întreg de ciocolată! Acum ori niciodată! (*viguros*) Treceţi batalioane rooomâne Carpaţii! La arme cu… la-la-la, la-la-la şi floori… cu inima la teecătooori!

GIGEL (*şi mai şi mai artistic*): Auuu-auuu-auuu! Bauuu-bauuu-bauuu! Ciaaau! Ciaaau! Ciaaau!

TATI: Ne-aşteaptă izbânda, ne-aşteaptă şi fraţii… cu inima la teecătooori! La-la-la, la-la-la, la-la-la…

GIGEL (*inimitabil*): Auuu-auuu-auuu! Bauuu-bauuu-bauuu! Ciaaau! Ciaaau! Ciaaau!

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): Ajunge! Ajunge! Suntem atât de sensibile!

TATI: Ba nu ajunge! Merită mult mai mult! Treceţi batalioane rooomâne Carpaţii…

GIGEL: Tati, tu chial vlei să lăguşesc? (*şi mai şi mai artistic*) Nu mă omolâăi, nu mai faaac! Nu mai spun de azi înainte poezii, mă dau pe plozăăă… Auuu-auuu-auuu! Bauuu-bauuu-bauuu! Ciaaau! Ciaaau! Ciaaau!

TATI (*tare*): Promiţi!

GIGEL (*tare*): Numai dacă plomit şi Mami şi Buni, că suntem doal o familie acum la război, nu numa' la plăcinte înainte, altfel nu… Nu!

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): Promitem, promitem, Gigel!… Da' ce anume să promitem?

GIGEL (*tare*): Cum ce? Exact ca şi mine. Să nu-i ieşiţi niciodată lu' Tati din cuvânt!

MAMI şi BUNI (*în spatele uşii*): Săracu', are creierii răvăşiţi… Gigele, tu chiar ştii ce ne ceri?!

EPILOG

(Tati, Gigel, Mami, Buni)

GIGEL: Să ştii că m-a durut.

TATI: Dacă te-am atins din greşeală, te rog, iartă-mă!

GIGEL: Să ştii că m-a durut foarte mult.

TATI: Dar nici măcar nu te-am atins. N-a avut de suferit decât uşa. Va trebui să o vopsesc. Am deja pregătite în vestiar două borcane de vopsea. Alb de titan. Mâine seară le aduc acasă. Am vorbit deja cu paznicul.

GIGEL: Nu vorbesc despre acum. Vorbesc despre serbare. Să ştii că m-a durut când ai strigat în faţa tuturor, că nu mai eşti chiar atât de convins că sunt copilul tău.

TATI:!!!

GIGEL: Pentru asta câte borcane cu alb de titan ai pregătit? Pentru asta cu câte rânduri de paznici trebuie să vorbeşti, ca să acoperi rănile din sufletul unui copil?

TATI: Am fost un laş. Şi infantieriştii au momentele lor de slăbiciune, rare ce-i drept. Şi Napoleon le-a avut. Crede-mă, erau cu toţii cu ochii pe mine ca nişte fiare… Vezi tu, nu ne naştem cu meseria de părinţi gata învăţată pe de rost. Mai ajustăm şi din mers…

GIGEL: Nici noi cu cea de copil. Fii liniştit, te-am iertat. Alinuţa mi-a zis că pot să te iert de cel mult trei ori…

TATI: Deci, să înţeleg că mai am două şanse.

GIGEL: Una singură. Atât. A doua şansă ţi-am acordat-o când ai încălcat jurământul, când i-ai spus lui Mami de nenea Mircea… Dacă nu te-aş fi iertat a doua oară tot eu, atunci cine?

TATI: Ai dreptate. Mi-a scăpat, n-a fost cu intenţie… Crede-mă!

MAMI şi BUNI (*timide, agitând un prosop alb legat de mătură*): …Putem să intrăm, putem să discutăm?

TATI: Lămureşte-mă, ce-a fost cu poezia numărul trei?

GIGEL: A, vrei să-ţi spun poezia numărul trei, adevărata poezie numărul trei? Crezi că ai destul timp?

TATI: Tot prezentul şi viitorul luminos.

GIGEL (*impecabil*): Dintre sute de catarge/ Care lasă malurile, / Câte oare le vor sparge…

TATI: …Vânturile, valurile?

GIGEL: Dintre pasări călătoare/ Ce străbat pământurile, / Câte-o să le-nece oare…

TATI: …Valurile, vânturile?

GIGEL: Atâta ştiu, că doamna educatoare ne-a învăţat numai primele două strofe. Celelalte, zicea ea, să ne-nvăţaţi voi, părinţii, că voi aveţi timp berechet.

TATI: Aici îi dau dreptate. Şi-a făcut partea… Eu… Mami… Buni… mai avem de lucrat. Ce zici, să mergem în pădure, să-l căutăm pe Gucci?

GIGEL: Gucci a murit liniştit, de bătrâneţe, lângă fotoliul ei jerpelit. Ne-a arătat poze cu el. Parcă dormea. Şi nu-l chema Gucci ci Covrig. Şi nu era niciun chow-chow ci un pechinez cu păr rar şi fără coadă. O săptămână a lipsit doamna atunci de la grădiniţă până a găsit un taxidermist… Tati, ce zici de Mami şi de Buni, crezi c-o să reuşească să se ţină de cuvânt?

TATI: Ar cam trebui, ar cam fi timpul, nu crezi?

MAMI şi BUNI (*timide, agitând un prosop alb legat de mătură*): …Putem să intrăm, putem să discutăm?

GIGEL: ...Tati, tu o iubeşti cu adevărat pe Mami asta blondă a mea?

TATI: Cum să nu, mai ales acum când o iubeşte tot cartierul; numai că mi-e din ce în ce mai greu să mă strecor şi să stau la rând fără să mă mai recunoască.

GIGEL: E cam dificilă, nu?! Am bănuit eu ceva. Cum de-ai găsit-o, dintre atâtea femei, tocmai pe Mami?

TATI: Pentru că mi-a plăcut de pălărioara ei delicată. La fel de mult cum i-a plăcut şi ei de pălăria mea James Bond, model 76.

GIGEL: Bine, dar lui Mami îi mai place şi de pălăria lui nenea Mircea, de pălăria lui nenea Pompiliu, de tichia lui...

TATI: Cum... şi Piticuuu?! Eu sunt de vină. Trebuia să găsesc o modalitate să-i placă numai şi numai de pălăria mea, să fie înnebunită de modelul 76. Trebuie să mai lucrez la aspectul ăsta.

GIGEL: Alţii în locul tău ar fi luat-o de mult rara, ar fi tăiat-o care încotro pe câmpii...

TATI: Alţii fără armată... Eu nu. Un infantierist, un luptător cu bonetă, gamelă, baionetă, piept dezgolit, atestat de zugrav şi cască de oţel, nu are dreptul să capituleze în faţa niciunui model de şapcă sau pălărie.

GIGEL: Ai dreptate. Eroii nu sunt ăia care se bat pe stradă când se-ntorc de la meci şi aruncă cu cataroaie şi halbe în forţele de ordine ci ăia, de-alde tine, care rezistă pe baricade şi se trezesc la cinci dimineaţa ca să nu piardă autobuzul şi să întârzie cumva la serviciu.

TATI: De unde le mai scoţi, măi?!... Tot de la Alinuţa?! Spune-mi, aşa ca de la bărbat la bărbat, dac-ai fi în locul meu, ce-ai prefera să mănânci: un tort minunat cu prietenii sau un vagon de untură râncedă de unul singur?

GIGEL: Nu sunt în locul tău. De ce să mă pun în locul tău? Eu nu vreau să fiu decât ceea ce sunt, adică Gigel.

TATI: Era doar o figură de stil. Dă-mi un răspuns.

GIGEL: Câh! Ce întrebare e asta?! E la mintea cocoşului. Bineînţeles că un tort singur.

TATI: Excludem cazul ideal, raportează-te la problemă... Gigele, eşti atent? Tortul sau untura?

GIGEL: Tortul cu prietenii... dar mi-aş lua cea mai mare porţie posibilă.

TATI: Extraordinar... de-abia acum observ că nu mai eşti peltic.

Minune!… Cum ai reuşit?!

GIGEL: Cum să reuşesc? N-am fost niciodată peltic, Tati, mă prosteam şi eu acolo, ca să credeţi că sunt doar un copil ca oricare altul şi să nu fiţi prea aspri cu mine.

TATI: Ţi-a mers!

GIGEL: Mie-mi zici?! Tati, ce-ai zice să desfacem toţi sacii ăştia de nailon de care ne tot împiedicăm şi să facem o selecţie temeinică? Ce-i bun păstrăm, ce nu, aruncăm!

TATI: Era şi cazul să facem o curăţenie generală. Trebuie neapărat să igienizăm, să dăm cu un var.

GIGEL: Şi reparaţiile? Doar eşti specialist în rigips!

TATI: Punem şi rigips, acolo unde este nevoie. Facem şi izolaţia. Cel mai dificil lucru în afacerea asta, băiete, e să nu confundăm stânga cu dreapta. Dă un faiv, Gigele! Dă un faiv!

GIGEL: Ce facem, nu chemăm întăriri?

TATI: Dacă doresc, o să vină şi singure. Lasă-le să mai fiarbă!

MAMI şi BUNI (*timide*, *agitând un prosop alb legat de mătură*): …Putem să intrăm, putem să discutăm?

GIGEL: Parola! Să spună mai întâi, Tati, parola!

TATI: Staaaţi! Comunicaţi bazei parola! Parola!

MAMI şi BUNI: Indi… Indiferenţă?!

TATI: Irelevant. Parolele vechi nu mai sunt defel acceptate. Mai beneficiaţi de maximum o variantă.

MAMI şi BUNI: Una?!

GIGEL: Tati!

TATI: Fie, bază… Două!

GIGEL: Lume, lume!

MAMI şi BUNI: Arr… Armonie?!

TATI: Sunteţi pe-aproape. Mai încercaţi, mai încercaţi! Ceva mult mai simplu!

GIGEL: Sesam deschide-teee! Lume, lume! Sare vrăbiuţa! Ultima încercareee!

MAMI şi BUNI: …

CORTINA